

de af ham ere fremfattede; jeg antager ogsaa, at det har været hans Hensigt med hans Foredrag kun at oplyse og paavise de Tvivl, som han selv har havt, og i Anledning deraf ønske de Oplysninger fremfattede, som Finansministeren maatte være istand til; men jeg troer, at der deri ogsaa ligger en saa meget større Opfordring for Finansministeren til aabent og strax at paavise, hvad der turde være den sande Grund til de forskjellige Tvivlsmaal, som af den ærede Rigsdagsmand ere opfattede.

Jeg troer, at den sande Grund til de Bæmskeligheder, som han finder i den nærværende Stilling, ligger deri, at han udstrækker sin Opmærksomhed, sin Omhu og sine Undersøgelser ud over de Grændser, indensfor hvilke han deri til er kaldet; han paatager sig at ville søge Beroligelse og skaffe Oplysninger om Forhold, som ikke i deres fulde Omfang udkræve denne Omhu og Opmærksomhed fra hans Side, dette troer jeg, at man, ved at forfølge hans Undersøgelse, skal finde at være Tilfældet.

Den hele Undersøgelse, hvormed han sluttede sit Foredrag, troer jeg for det første slet ikke hører hjemme paa dette Stadium af Sagen. Den ærede Rigsdagsmand sluttede med, at han selv fandt, at de Udtalelser, som fra min Side forelaae om vor finansielle Tilstand, vare rigtige, han udtrede selv, at Tilstanden var „ikke affrækkende.“ Han fandt vel, at der mellem „ikke affrækkende“ og „beroligende“ laae nogen Forskiel; for mig stiller dette sig temmelig eens; og jeg har aldrig, hverken i det Foredrag, hvormed jeg havde den Ære at forelægge Finansforslaget her, eller i den Forestilling, hvormed jeg havde den Ære at forelægge Statsbudgettet for H. S. Majestæt, gjort mig Umage for at skildre Finansernes Tilstand bedre, end den var, men der er heller ikke nogen Grund for mig til at udtale at den er værre. En saadan Undersøgelse som den, den ærede Rigsdagsmand har anstillet, er ingenlunde udtømmende, og det vilde ganske vist være mig muligt, naar jeg forøvrigt paa dette Sagens Standpunkt fandt tilstrækkelig Opfordring dertil, at paavise dette. Jeg troer imidlertid, at det vil være tilstrækkeligt med Hensyn til, hvad der fortiden fore-

ligger, at fremhæve, at det staaer fast, at den ærede Rigsdagsmand, hvis Stilling har givet ham nogen Anledning til at trænge ind i disse Forhold, har indrømmet, at mine Optringer om Tilstanden maatte han tiltræde. At han finder, at der er en Forskiel mellem „ikke affrækkende“ og „beroligende“, er en Begrebsfortolkning, som jeg ikke kan tillegne mig; men jeg troer, at Rigsdagen i ethvert Tilfælde kan være fuldkommen tilfreds med, at Finansernes Tilstand er „ikke affrækkende“, og at man derved tillige vil forbinde det Begreb, at den er „beroligende“ troer jeg, er temmelig givet. Det Bæsentlige er, at der for Diebliffet ikke stilles noget Krav til Kongeriget Danmark om Udskrivning af nye Skatter.

Jeg vender mig dernæst til Enkelthederne af den ærede Rigsdagsmands Foredrag. Han ønskede da først en Oplysning fra Finansministeren om Forholdet mellem Finansloven, som under 31te Juli d. A. har erholdt kongelig Stadsfæstelse, og Statsbudgettet; men jeg maa tilstaae, at jeg slet ikke indseer, at der kan være nogen Nødvendighed for den ærede Rigsdagsmand eller for Rigsdagen i at faae denne nærmere Oplysning. Jeg skal iøvrigt ikke tilbageholde, at Statsbudgettet omfatter det hele Monarchie, og at Finansloven, som under nys anførte Datum erholdt kongelig Sanction, vedkommer kun Kongeriget Danmark; det er Forskiellen. At Statsbudgettet ikke er nogen Lov, derom havde jeg ikke troet, at der behøvedes nogen nærmere Forklaring fra Finansministerens Side. Jeg maa nu dog antage, at en Udtalelse derom behøves, idet en Mand, som har været Statsrevisor, i sin Udtalelse har gjort sig skyldig i den Uklarhed at sammenstille de ældre Statsbudgetter med Finansloven. Der er ikke givet nogen Finanslov enten i Kongeriget Danmark eller i det hele Monarchie førend den første Finanslov, som blev vedtagen paa den danske Rigsdag. At ville sammenstille de ældre Statsbudgetter med „Finansloven“, efterat dette Begreb ved „Danmarks Riges Grundlov“ har faaet en aldeles bestemt Betydning, er en Uklarhed, hvortil en forhenværende Statsrevisor ikke burde lade sig forlede. Iøvrigt falder det ganske af sig selv, at der ikke